

Din bundsförvant är tiden

Tiden läker inte alla sår, men Tiden väntar in dig. När Tiden är inne lyser något upp dunklet. Och en dag ska du märka att du skrattar igen, och att detta nya skratt är en gåva att glädjas åt.

När Sorgen flyttar in, kommer hon med två systrar och en portvakt.

Systrarna är Apati och Ensamhet. De följer Sorgen var hon än går. De tre tar över ditt hus.

Apati är blekfet och liknöjd. Hon släcker lampan och lägger sig i soffan. Hon gnäller: ”Varför inte förtvina – det finns ju inget att leva för!” En kallsvettiga hand drar ner dig i soffan, ner på hennes nivå. Varje gång du börjar resa dig, sträcks svettiga fingrar ut ur hennes kokong av vantrivsel, tar tag i din axel, drar ner dig. ”Allt är meningslöst. Fåfångligheters fåfånglighet.”

Ensamhet är magrare, med insjunkna ögon och rynkor i pannan – en tyst syster, som inte märks så mycket i början. Men bit för bit fyller hon huset, flyttar in i alla rummen och belamrar dem med tystnad. Hon är övergivenhet och isolering och lindar in dig i något mjukt, mörkt och kvävande. Hon vill att du slutar med allt, inväntar din egen död utan entusiasm.

Och Sorgen, hon har sina egna vanor. Sorgen skadar, sargar. Med vassa naglar river hon din hud. Hon har inte tagit över soffan, men hon har tagit över din musik, dina fotoalbum, dina böcker. Hon har makten över tavlorna på väggen och färgerna på dina blommor. Allt hon rör vid blir till smärta, en smärta som får dig att längta efter Apatins mörker, efter Ensamhetens kvävning. Och så fastnar du i ett klubbigt spindelnät av känslor du inte har bett om, livlöshet du aldrig strävat efter.

Men.

Du har en bundsförvant, en vän – en portvakt – som du inte anar eller väntar dig, eller ens tror på. Men den kommer, trogen som en Herrens ängel, stark som en eld, den kommer. Din bundsförvant är Tiden.

Tiden läker inte alla sår, men Tiden väntar in dig. Tiden står i porten, outtröttlig och trogen, beredd att öppna dörren, tända ljuset. ”Blott en dag, ett ögonblick i sänder,” viskar Tiden, ”vilken tröst, vad än som kommer på.” Du tror inte på Tidens viskningar, du kanske inte ens hör dem, men de finns. Och med Tiden kan mirakel ske.

När Tiden är inne lyser något upp dunklet. Apati och Ensamhet måste fly. Det är Tidens gudagivna gåva, hemliga underverk. Och du kan slå upp fönstren, vädra, titta ut. Ditt hus har blivit ditt hem igen.

En portvakt har du, en lojal vän, och en syster är kvar. Sorgen flyttar aldrig. Hon bor där du bor, går dit du går, ser det du ser. Hon sitter kvar i böckerna, i fotona, i musiken.

Hon lät sig inte kastas ut. Men hon slutade rivas. När timmarna blev dygn och veckorna blev år, vande ni er vid varandra. Hon är mer än en vän, men mindre än en bekant, större än saknad, men mindre än längtan. Hon bor hos dig permanent.

Hon kan göra dig ledsen, men inte längre göra dig illa. Minnena har blivit annorlunda, när Tiden har gjort sitt. Ljuset lyser i mörkret.

Och en dag ska du märka att du skrattar igen, och att detta nya skratt är en gåva att glädjas åt. Och en dag ska dina steg bli snabba och glada, du ska upptäcka att du kan tänka framåt, inte bara bakåt. En dag ska du märka att dina minnen inte längre är en störtflod som du drunknar i, utan en stilla havsvik som du kan finna vila vid.

Och denna helg, Allhelgona, öppnar Portvakten din dörr och min dörr. Allas dörrar. Vi ska gå ut. Vi ska samlas, alla vi, som har Sorg. Vi ska gå till våra gravar och möta våra minnen, möta varandra. Och vi ska bära på ljus, ljus som skiner och värmer. Och genom all smärta, genom allt mörker, ska du märka att Sorgen byggt ett bo i ditt hjärta, och Tiden byggt en bro till imorgon.

Charlotte Frycklund, präst

Texten är hämtad från Svenska kyrkans hemsida

<http://blogg.svenskakyrkan.se/tankarinförhelgen>